

Jaroslav Jiran - KOUSNUTÍ BLECHY

Simona se protáhla, hlasitě zívla, a protřela si oči. Pak se převálila na bok, aby dosáhla na budík, který bzučel vedle postele. Nato se rychle otočila k Hanserovi.

Ten se však jen trochu pohnul, zamumlal něco, čemu nebylo rozumět a zase upadl do hlubokého spánku. Dívka si oddechla.

Znovu se pomalu a důkladně protáhla a opatrně, aby ho nevzbudila, odtrnula přikrývku a spustila nohy do trepek. Po špičkách vyšla z ložnice a tiše za sebou zavřela dveře.

Zatímco se vařila voda na kávu, zapálila si cigaretu a pořád ještě jen v trepkách se postavila před zrcadlo. Zaujala několik póz a kriticky se pozorovala. Vztáhla paže vzhůru a vypjala celé tělo jako luk, pak si rozeplula sponu a pohodila hlavou. Záplava světlých vlasů jí okamžitě zahalila krk i ramena. Spokojeně si pohladila plná nadra a vzdychla. Zatoužila být o několik let mladší. Kdyby jí bylo dvaadvacet nebo aspoň pětadvacet, měla by ještě naději. Věděla, že i teď by se ještě dobře vyjímal na titulní straně filmového týdeníku. Kromě nepatrných vrásek kolem očí a úst na sobě nenašla žádnou vadu. Sklonila hlavu k rameni a znovu se podívala do zrcadla. Kdepak, je pozdě.

To, co už nedokázala, bylo vypadat a chovat se tak pitomě naivně a bezstarostně jako když jí bylo dvacet. A to se právě žádá.

Opekla několik topinek se sýrem a šunkou. Ty má Hanser po ránu nejraději. Naložila snídani na táč a prozpěvujíc si "Sladkou projížďku", vrátila se do ložnice. Hanser ještě spal.

Položila táč na noční stolek, vklouzla pod přikrývku a s pomalou nenasytnou vlácností se k němu přitiskla. Dvěma prsty přejela dlouhou bílou jizvu na jeho prsou asi na dlaň pod pravým ramenem a pak ho lehce kousla do boku.

Hanser se ve spánku usmál a roztáhl paže, aby ji objal, ale Simona se smíchem uhnula, vyklouzla z postele a roztáhla závěsy. Do ložnice vnikl příliv slunečních paprsků a přinutil Hansera přivřít oči, sotva je otevřel.

"Už je ráno! Osm hodin, patnáct minut, dvacet vteřin, dvacet jedna, dvacet dva, dvacet tři..." říkala melodickým hlasem a jak odpočítávala vteřiny, nakláněla do rytmu hlavu střídavě vpravo a vlevo jako kyvadlo.

Hanser se konečně úplně probрал. Zamračil se na slunce, a zaclonil si rukou oči. Vzápětí vyskočil z postele, vrhl se k oknu a rychle zatáhl závěsy. Pak Simoně unaveně pohlédl do očí a začal vyčítat: "Co to, prosím tě vyvádíš? Už jsem ti snad stokrát opakoval, že si nemůžu dovolit, aby mě tu..."

"No co, kristepane," přerušila ho a zvedla oči ke stropu. "To tady mám s tebou být pořád zabeďněná jako v hrobce? Že ty ale dovedeš člověku zkazit náladu, sotva otevřeš oči. To bude zase den. Už to vidím!"

Otráveně se k němu otočila zády, sehnula se pro župan, ležící zmuchlaný na zemi vedle postele, a oblékla se.

Hanser si jí nevšímal. Stál u okna a úzkou škvirou mezi závěsy soustředěně pozoroval ulici a protějščí blok domů. Na okamžik se mu zdálo, že v jednom okně až úplně nahoře... ale ne. Je jen nervózní, to je všechno.

Zamrzelo ho, že zbytečně zkazil Simoně náladu. Ale co může dělat? Znovu se zahleděl přes ulici. Nic se tam už nepohnulo. Anebo přece? Skoro nepostřehnutelný záblesk skla...

Zatajil dech.

"Co je zase?" zeptala se vyzývavě a založila si ruce v bok.

"Počkej!" zašeptal, aniž odvrátil zrak od okna.

Co všechno by teď dal za pocit jistoty, že se mu přece jenom něco zdálo.

Simona chvíli čekala, pak se otočila a řekla: "Někdy začínám mít dojem, že žiju s vrahem na útěku nebo snad dokonce s anarchistou. Poslouchej, Hansere, nebo je to tak, že ti doktor zakázal sluníčko a čerstvý vzduch?"

Hanser neodpovídal, protože její slova vůbec nevnímal. Jeho smysly zůstávaly ve střehu...

Ale tam naproti se už nic nehýbalo. Nervy. Je přetažený a taky má už plné zuby věčného schovávání. Vždyť to nebere konce! Ale co když se opravdu nemýlil? Ach jo, to věčné "co kdyby!" Jenže za ty nepříjemnosti potom by to nestálo, to je fakt.

Netušil, že s ho dívka pozorně prohlíží a čeká, až si jí laskavě všimne. Nakonec jí došla trpělivost a s opovržlivě ohnutými rty kousavě prohodila: "Jasně. Dávej si pozor, aby ses neosypal."

Vyčítavě se k ní obrátil. Chvilí jeho pohled vydržela, ale pak uhnula očima stranou.

Chápal její nejistotu. Teď ji určitě mrzí, že na něho tak vyjela. Věděl, že má o něho strach. Ale copak jí může něco vysvětlovat? Bezradně zavrtěl hlavou. Nesměl jí říci ani jediné slovo, i kdyby mlčení mělo znamenat konec jejich vztahu. Ale to věděl už od začátku, tak proč si teď připadá zaskočený? Sakra!

Přitáhl k sobě obě poloviny závěsu, ujistil se, že mezi nimi nezůstala ani nejmenší škvíra, a rychle se oblékl. Káva nádherně voněla. Vtahoval do sebe její vůni s přivřenými očima a vnímal ji jako symbol domova. Domov prakticky neměl, nemohl mít. A jak čas utíkal, chyběl mu víc a víc. Co kdyby..., ne, to nešlo. Tu myšlenku už dlouho zavrhoval a přitom po ní šíleně toužil. Někdy sám sebe nechápal. Jakoby v něm zápasili dva různí lidé. Dlouhý, zbytečný zápas, který nemohl skončit vítězstvím žádného z protivníků.

Uchopil šálek, ale nezdvihl ho. Okno, to pitomé okno mu pořád nešlo z hlavy. Přese všechno se nedokázal zbavit dojmu, že něco není v pořádku.

Usrkl trochu kávy a zakousl se do sendviče.

Pak objal Simonu kolem pasu, přitáhl ji k sobě a s plnými ústy ji políbil na župan tam, kde se nejvíc vzdouval.

"Promiň mi to. Musím být opatrný. Nikoho jsem nezabil, to mi snad můžeš věřit. Vypadám snad jako vrah? Ale je moc důležité, aby mě tu nikdo neviděl."

"Nakonec ještě zjistím, že jsi ženatý," zasmála se trpce Simona a zavrtěla hlavou.

Hanser se rozesmál: "Ne, to ne. Jak tě to proboha napadlo?"

"Asi to bude tím, že už mi není dvacet. Zvykla jsem si na tebe a potřebuju tě. Moc tě potřebuju a nerada bych..."

"Musíš mi věřit. Jednou, snad, až budu moci, ti všechno řeknu, slibuju," usmál se Hanser a políbil župan ještě na druhé straně. Tentokrát navíc lehce sevřel rty bradavku, která prosvítala světlou tkaninou. "Vždyť víš, že tě miluji," dodal mazlivě.

Věděl, že si jí lehce usmíří. Dali se do jídla.

"Nemusíš to do sebe tak házet, já ti to nevezmu," řekla po chvíli a povytáhla obočí.

"A taky to není zdravé."

Omluvně na ni mrkl a hlasitě zamlaskal: "Nemůžu si pomoci, jsou prostě báječné!"

"Ty lháři!" pleskla ho se smíchem přes ruku, kterou jí hladil stehno.

V předsíni zazvonil telefon. Zarazila se.

"To bude asi Dumber. Zase přijdu dneska kvůli tobě pozdě do práce," řekla nejistě.

"Seď, já to vezmu," dodala, když se na ni Hanser tázavě podíval.

Když se zvedla a přešla kolem něho ke dveřím, lačně se za ní podíval. Málo žen vypadá stejně dobře zezadu i zepředu. Hanser moc rád pozoroval její dlouhé štíhlé nohy při chůzi. Zalitoval, že na ni má tak málo času. Slyšel, jak vzala telefon a ohlásila se.

"To je pro tebe! Nějakej chlápek," zavolala na něho.

Když mu podala sluchátko, prohrábla si nervozně vlasy.

"Prosím," řekl a vzápětí si přitiskl sluchátko pevně k uchu, aby nezaslechla ani jediné slovo. "Cože?... Jistě, hned jsem tam," řekl po chvíli a položil sluchátko do vidlice.

Když se k ní otočil, strach v její tváři se rozrostl a smísl se se smutkem. Objal ji.

"Simonečko, já musím..."

Stiskla rty a zadívala se skrze něho na stěnu.

"Ovšem. Radši nic neříkej, prosím tě. Znáš to už nazpaměť. Musíš pryč. Teď mi zase řekneš, že nevíš, kdy budeš moct přijít, ale že to bude určitě co nejdřív. A že uděláš všechno pro to, aby to bylo nejpozději včera. A až se vrátíš, budeš zase vypadat starší a unavenější," rozplakala se. "Hansere, proč mi neřekneš, co ti hrozí. Třeba bych mohla..."

"No tak..." zašeptal a přitiskl ji k sobě, setřel jí slzy a políbil na ústa.

Šla za ním až ke dveřím, dívala se, jak si obléká bundu, a nic neříkala. Vzal za kliku, ale pak se rozmyslel a znovu ji objal. Musel jí násilím zvednout bradu, mokrou od slz, aby se jí mohl podívat do očí.

"Ty můj koníčku Simoníčku sladký, já tě moc miluju. A už se k tobě brzy vrátím a zůstanu s tebou napořád. Nechci žádnou jinou ženskou než tebe, a to ze všech ženských, který kdy žily, žijou a budou žít na Zemi. (A bylo jich hodně, dodal v duchu.) To si pamatuj a věř mi."

Unaveně se usmála.

"Přiď brzy. Budu tě čekat," zašeptala a ještě ve dveřích se dlouho líbali.

Když osaměla, dávala chvíli pozor, jestli neuslyší jeho kroky, ale nezaslechla nic.

Chodí tiše jako zloděj, napadlo ji. Prošla pomalu předsíní do kuchyně k oknu, aby ho aspoň uviděla jak odchází. Vyhlížela ho však marně.

Vtom se ozval zvonek.

Rozběhla se ke dveřím a volala: "Copak jsi zase zapomněl, ty jeden lišáku..." a otevřela.

Nebyl to Hanser.

Neměla ani čas dveře zase zabouchnout. Vyšší muž jí rychle přikryl velkou rukou otevřená ústa i oči a přitiskl ji ke zdi. Druhý proklouzl kolem nich a zavřel dveře. Všechno se to odehrálo ve zlomku okamžiku a Simona byla tak překvapená, že ani nepomyslela na nějaký odpor. Pozdě si vzpomněla, že Hanser má klíče a že by nezvonil.

Když sebou pistole, která se jí zaryla do hrudi pod levým prsem, nehlučně škubla a tělem jí projela ochromující tupá bolest, vytryskly jí slzy a pošetile ji napadlo, že přece musí jít do práce, jinak přijde o místo.

Když dopadla na podlahu, neměla už vůbec žádné starosti. Muž nohou odstrčil tělo stranou a oba rychle prohledali byt. Byli důkladní, nevynechali nic, ani skříně, úložný prostor pod postelí nebo prádelník.

"Do hajzlu! Před chvílkou tu ještě byl. Museli jsme ho minout vo fous," zaklel ten menší a vztekle smetl do neustlané postele ták se zbytky snídaně.

Hanser nevěděl ani o tom, že ho Simona vyhlížela z okna, ani o vpádu do bytu. Opustil rok 1978 hned v nejbližším mezipatře domu. Osobní perifer ho ve zlomku vteřiny - kdy raději zavřel oči, aby ho neoslepil obvyklý vířivý chaos - spojil s mateřským energoblokem, a když ho ovanula vůně slané mořského vzduchu, stál už na přijímacím čtverci Základny

01.

Pozdravil muže, stojící kolem, a ti mu bez nálady odpovídali nebo jen krátce pokynuli hlavou. Jediný Zafetti se na něho usmál.

"Co se děje?" zeptal se ho Hanser.

"Malér," řekl Zafetti. "Před půl hodinou jsem se vrátil z Indie 1422, takže toho moc nevím, ale povídá se, že to Wissler spustil. Zdá se, že jsme ve válce."

"Pitomci," ulevil si Hanser. "Jediné dvě organizace a mají pro sebe celý čas. A ještě se nemůžou domluvit. To snad není pravda! Já bych..."

"Pozdě bycha honit! Vraunon se ho měl nějak zbavit, hned jak se od nás Wissler se svými lidmi trhnul. Tehdy to mohlo být bez problémů," vzdychl Zafetti.

"Vraunon je měkřejší," mínil Hanser.

"No, nemohl vědět, že se z Wisslera přes noc stane takový fanatik," namítl Zafetti.

"Nechtěl se s ním rozejít ve zlém, začínali spolu. Konec konců bez Wisslera by se celý Projekt průzkumu času nikdy nerozjel."

"Jestli nás má tohle utěšit, tak to je teda bezva," řekl Hanser nakvašeně.

To mu ještě chybělo! Snažil se nemyslet na Simonu, dlouho ji asi neuvidí. Tedy podle JEHO času. Sakra!

Uprostřed přijímacího čtverce se objevil Utannsi a připojil se k nim. Měl na sobě běžovou uniformu a v pouzdře na opasku zbraň. Tebe aspoň stáhli ze služby a ne z volna jako mě, pomyslel si hořce Hanser.

"Tak jak jsi na tom s tou tvojí barbarkou? Už jsi ji odnaučil kouřit a jíst maso?" zazubil se Utannis na Hansera a ukázal přitom dokonalé zuby bez jediného kazu, které mu Hanser odjakživa záviděl.

"Je to s ní prima. Vzkazuje ti, že od ní k narozeninám dostaneš hamburger," odpověděl Hanser a odfrkl si při představě, že lidé v 58. století už vůbec nebudou jíst maso.

Že nebudou kouřit, ho tak nepřekvapovalo.

Utannisovi však úplně stačila předtava hamburgeru, aby zbledl, zimničně se otřásl, jako by si sáhl potmě na chobotnici, a chytil se za břicho. Hanser znal jeho bezmeznou představivost a napadlo ho, že Utannis určitě i "ucítil" vůni (z jeho pohledu samozřejmě odporný zápach opékaného mletého masa na přeškvářeném oleji). Přišlo mu ho líto. Utannis bral jako všichni lidé svého století všechno vyslovené nesmírně vážně a příliš nechápal žádnou ironii nebo dvojsmysl. Jakoby bylo vůbec možné, aby o něm Simona něco věděla.

Žádný z nich se nesměl zmínit ani naznačit sebemenší podrobnost o své práci nikomu cizímu. To bylo základní pravidlo všech členů organizace, které nesměli za žádnou cenu porušit.

Utannis se rozhlédl, jestli není někdo nablízku: "Mimochodem, na zpáteční cestě jsem se stavil ve Florencii 1877, jak jsi mě požádal."

Hanser zvedl oči k nebi.

"Tiše, prosím tě!"

Utannis se zachechtal.

"Tví kluci rostou jako z vody. Tiziana chodí ještě pořád ve smutku, ale zaslechl jsem, že už to dlouho nepotrvá. Na to je prý příliš krásná a bohatá. Ty peníze, cos mi pro ni dal, jsem jí poslal."

"Díky."

"Rádo se stalo," přikývl Utannis. "Ale abych pravdu řekl, začíná mi při tom být pěkně nepříjemně. Snad by ses mohl příště aspoň do Nantes nebo do Prahy podívat sám."

"Dobře."

"Víš, Hansere, mám tě docela rád, ale v některých věcech ti asi nikdy nebudu rozumět."

A kdyby se to dozvěděl Vraunon."

"Moc mi pomáháš, Utanisi, jsi moc prima a jsem ti hrozně vděčný..." poplácal ho Hanser po rameni a vykročil vzhůru po kamenitém břehu k nízkým dlouhým budovám Základny, které svým strakatým šedožlutým nátěrem dokonale zapadaly do nekonečné jednotvárné pustiny. Utannisova výtkla se ho dotkla. Věděl moc dobře, že jeho přítel má pravdu, chyba byla v něm, v Hanserovi. Dala-li se chybou nazvat proměna, která se s ním za dvanáct let služby u Vraunona udála. Necítil se již totiž obyčejným člověkem. Neustálé úkoly, které plnil v různých epochách historie, ho navykly na zvláštní vědomí svobody, které žádný obyčejný "smrtelník" nemohl pocítit. Byl to pocit svobody v prostoru i v čase. Občas ho napadlo, jestli to vlastně není určitá forma nesmrtelnosti. V kolika časech žiješ, tolikrát jsi člověkem. A on se směl pohybovat v čase od roku 1981, kdy vstoupil do služby, neomezeně směrem nazpět. Už si vůbec nedovedl ani představit, že by mohl svůj krátký život prožít docela obyčejně a nudně v jednom jediném století bez možnosti cestovat v čase, připoután k jedné jediné ženě, normálně pracovat...

Až se Simonou to bylo jiné. Ještě počká, a za čas by ji mohl navrhnout Vraunonovi na přijetí. Nejspíš by ji neodmítl.

Zamával na muže, kteří měli službu na stanovišti obrany přijímacího čtverce. Pěkná nuda, sedět celý den na místě a jen se dívat na jedno místo.

Pomalu došel k hlavnímu vchodu a s povzdechem se otočil k moři. Znovu ho napadlo, že se v něm ještě nikdy nestihl vykoupat, jak si dávno přál. Mohlo to být zajímavé, rozhodně něco docela nového. Voda byla průzračná s lehkým nádechem zeleně, mořská pěna, kterou příboj zapomínal za pobřežní čarou nesmrděla civilizací, naftou ani olejem na opalování, odpadky a vším tím ostatím. Plaval by, až by nemohl, pak by si lehl do příboje, nechal sebou něžně pohazovat a hladit se vlnami, pohrál by si s trilobity...

Simoně by se takhle práce určitě líbila. Jestli mu s ní bude pořád tak hezky, uvidíme.

Na přijímacím čtverci se objevilo ještě několik lidí. Hanser i na dálku rozeznal Coulayna, Sprudea a štíhlou postavu Mac Innisové, která se bavila s

Utannisem. Určitě si ho všimla, ale stejně jako Hanser to už hodně dlouho nedávala najevo. Nedovedla zapomínat.

Ještě ani nestačil přitisknout dlaň na plochu identifikátoru, když se křídla dveří rozjela do stran a z nich vyběhl Teller, pravá ruka Vraunona.

Tvářil se dopáleně a jeho vztek ještě zajiskřil, když uviděl, jak se k němu ostatní blíží lázeňským krokem. Zbrunátněl a Hanser si v duchu představoval proud nadávek a kleteb, které už dobře znal a které Teller dovedl chrlít jako Čína nové obyvatele.

Teller se rozkročil a skutečně otevřel ústa, ale Hanser už nic nezaslechl. Jeho první slovo přerušila série dunivých detonací směrem od pobřeží. Teller vytřeštil oči, pozvedl mdle ruku a snažil se přežvat výbuchy.

"Blokádu! Blokádu čtverce!" křičel a utíkal ke stanovišti obrany. Ale tam už to spatřili také. Uprostřed přijímacího čtverce se z mlžného oparu vynořila neúhledná masa kovu a ohně a vychrlila na všechny strany nekonečné dávky implozivních střel. Nejdřív to dostali ti, co byli nejbližší. Hanserovi se zdálo, jako by se zasažená těla v křeči hroutila sama do sebe, pak následoval skok a nezbylo nic. Z monstra se vyrojila řada tmavých postav v těžkých ochranných oblecích a začaly se rozbíhat do šířky. Jejich zbraně začínaly ohrožovat nejbližší okolí Základny.

Hanserovi někdo podal automat. Teď ležel za velikým kamenem a střílel jako zběsilý.

Na stanovišti obrany už měli ztráty, ale zatím se drželi. Hanser vystřílel celý zásobník, a když do zbraně nasazoval nový, ohlédl se.

Stěny Základny se rozestupovaly a odhalovaly jícny rychlopalných I-pek. Několik metrů od něho ležel Utannis, vpravo spatřil ještě další dva. Šlo o čas. Musí nepřítele teď hlavně zdržet, než počítač převezme celou obranu. Jedna střela vybuchla nedaleko vchodu.

Sakra, rozzuřil se Hanser, copak se z toho nedostaneme? Přenesl palbu víc vlevo, odkud dva vetřelci dost zle ohrožovali stanoviště obrany. Hanser jednoho přistihl, jak neopatrně vykukuje za balvanem a stiskl spoušť. Muž byl střelou odhozen o dobrých deset metrů dozadu a tam vybuchl. Hanser se rozběhl ke stanovišti obrany, které se nějak odmlčelo.

Jako zázrakem unikl dvěma výstřelům, kolem něho zasvištěly střely, ale to už se překulil za obranný val. Hrůzou vytřeštil oči. Z osmi mužů zůstali naživu jen dva a ještě jeden z nich byl těžce raněn. Automatický zaměřovač se bezvládně houpal na utržených podpěrách, do nichž bylo zapleteno roztrhané tělo dalšího muže.

Na panelu hořela rudá světla a bezmocně signalizovala únik energie. Hanserovi stačil jediný pohled na přístroje, aby se přesvědčil, že odtud nebude možné zablokovat přijímací čtverec. Mocný výbuch ho odhodil stranou. Část obranného valu stanoviště se změnila v rozvaliny, obranné pole už dávno nepůsobilo. Další granát, tentokrát implozivní, doslova vymazal větší část zbrojního vybavení stanoviště i s mrtvolami tří mužů.

Kovové monstrum se zvolna zvedlo z přijímacího čtverce a blížilo se k budovám Základny.

Hanser zuřivě nabil poslední zásobník a opatrně vyhlížel nějaký cíl, který by mohl pouhou ruční zbraní zneškodnit. Ale útočníci už neriskovali a zůstávali bezpečně skryti za skalami. Nejspíš si tam počkají, dokud jejich člun nezničí Základnu. Pak jenom "začistí" pobřeží a budou mít klid. Žádná jiná konkurenční skupina neexistovala.

Hanser stiskl vztekle čelisti, až mu na tvářích vystoupily svaly. Ta bezmocnost byla nejhorší. Útočný člun Wisserova komanda se blížil. Díval se, jak se jeden věnec hlavní pomalu otáčí směrem k troskám stanoviště obrany. To je konec, napadalo ho. Hlavně strnuly a vyplivly směrem k němu chuchvalec ohně. Hanser raději zavřel oči...

Za několik vteřin si však uvědomil, že stále ještě žije. Překvapeně se rozhlédl. Člun nyní chrtil záplavu střel směrem k základně, ale ani jedné z nich se nedařilo proniknout neviditelnou bariérou a explodovaly několik desítek metrů před ním. Stihli to tedy.

Úlevou se pod ním podlomily nohy a klesl na rozrytý písek. Hned nato přešel počítač Základny do protiútku a člun vetřelců se rozprskl jako poutový balóněk.

Hanser ucítil, jak mu někdo tiskne loket. Ohlédl se. Nad ním stál Utannis a usmíval se, pokyvuje hlavou. Vchod Základny byl otevřen dokořán a z něho vybíhala dlouhá řada mužů. Zbylí útočníci, ukrytí za řetězem pobřežních skalisek, spustili zoufalou palbu, ale bylo jich už jen několik. Hanser ani Utannis se k závěrečnému aktu dramatu nepřipojili.

To, co viděli, jim úplně stačilo.

Ve dvanáctém podzemí Základny se o dvacet minut později sešli všichni kromě skupiny techniků, kteří museli zůstat na stanovištích. Všichni byli nervózní. Kolem Vraunona stáli jako věrní apoštolové Teller, Leringwell a Maughpase. Leringwell byl nervozní vždycky, takže dnešek se na něm ani nemohl nějak výrazněji projevit. Neklidně těkal pichlavýma očima a pořád dělal něco s rukama. Hanserovi šel odjakživa na nervy.

Vraunon sepnul ruce za zády a zhoupl se na chodidlech.

"Všichni víte, na čem jsme. Pro ty, co byli na akcích, opakují. Podle posledních informací ze základny 02 se Wisser rozhodl zvrátit výsledek válečného konfliktu mezi Eurouníí a Tichomořskou Ligou v roce 3115. Patrně se chtěl postavit do čela Ligy sám, čertví.

Poté, co se jeho skupina od nás odtrhla, se věnoval všemu možnému, jen ne vědecké práci. Časová bariéra, kterou jsme mu postavili do cesty, pro něho patrně znamenala poslední kapku. Ale zatím ji neprorazil."

Bylo slyšet, jak si všichni oddechli.

"Wisser pochopil, že pokud se zbaví nás, zbaví se automaticky i základny 02 a bude mít volné ruce."

Hanser nepotřeboval nic vysvětlovat. V kurzu historie budoucnosti se dozvěděl všechno, o čem teď byla řeč.

"Nevíme, jak se mu to mohlo podařit, ale pronikl do našeho systému, napojil se na naše výzkumné programy a získal tak časové souřadnice všech pozorovacích stanovišť.

Zaútočil na všechny najednou."

Tak proto jich je tak málo, napadlo Hansera. Z agentů viděl kolem sebe jen Cantlera, Sprudea, Mac Innisovou a Coulayena. S ním a Utannisem to bylo všeho všudy osm lidí.

Sakra!

Za Vraunonovými zády se na obrazovce, zabírající půl stěny, objevila tvář technika Služby.

"Podařilo se nám lokalizovat Wisserovu hlavní stanici, odkud poslal ten člun. Podporovalo ho energií dalších šest stanic, jejichž časové i místní souřadnice už máme taky. Máme zaútočit?"

"Ne, zatím ne, ale zablokujte je," řekl Vraunon.

"To už jsme udělali, pane."

Vraunon mu poděkoval a obrazovka zase zešedla. Teď promluvil Teller: "Wisser vyvíjí neustálou snahu o průlom bariéry. Rozhodli jsme se s vedením základny 02 v 97. století, že je nejvyšší čas ho zneškodnit. Provedeme útok z obou základen současně a vrhneme proti němu takové množství chronenergie, že je vychýlíme z jejich souřadnic přímo do časové osy a srazíme je až úplně dolů k pomyslnému počátku času bez možnosti návratu.

Bude to nejmocnější zásah v čase, jaký byl kdy proveden, a tady profesor Leringwell se obává, že by mohlo dojít..."

Na obrazovce se rozzářilo červené světlo tísňového spojení a vzápětí se naní objevil nesmírně hubený holohlavý muž s tenkými černými rty. Hanser ho již několikrát viděl.

Byl to velitel základny 02.

"Něco se děje, Vraunone. Wisser zesiluje tlak na časovou bariéru. Doufám, že si uvědomujete, jak jsme na vás závislí. Jestli se mu to podaří a provede změnu..." muž hovořil dál a v jeho obličeji se pohybovaly jen rty, ani okem nemrkl. Jenže už nebylo nic slyšet.

Vraunon se spojil s technickou Službou a zeptal se, co se děje. Odpovědi se už nedočkal.

Obraz velitele 02 se náhle rozplynul a Vraunonova poslední slova zanikla v ohlušujícím kvílení poplachových sirén.

"Pozor! Červený poplach!" ječel hlas automatu z bezpečnostního oddělení. "Pozor! Červený poplach! Základna 01 lokalizována časovou sondou neznámé struktury. Patrně se jedná o pumový útok. Útok očekáván za osmdesát sekund. Sedmdesát devět, sedm..."

Nastal zmatek. Vraunon do toho něco řval, ale nebylo slyšet co. Lidé se tlačili do chodby a rozbíhali na svá místa. Každý věděl, co má dělat, tuto situaci nacvičovali předtím do omrzení. Hanser s Utannisem běžel za Tellem do centrály. Na chodbách vyly sirény, blikala světla a do všeho ječel pořád hlas automatu odpočítávání.

"Šedesát pět, šede..."

Zafetti už na ně čekal a měl aktivované pomocné bloky. Doběhli k němu v "šedesát dva".

Vraunon dorazil ještě asi o pět vteřin později. Hlasitě funěl a pořád se potil. Nebyl na takový spěch zvyklý.

"Sonda proniká časoprostorovou obrannou bariérou Základny," řekl suše jeden z techniků.

"Ztratil jsem spojení s Nuladvojkou," řekl druhý, také naprosto klidným hlasem, jakoy se jich tyto informace nijak netýkaly.

"Posilujeme ochrannou bariéru o dvacet procent. Hotovo."

Vraunon si přečetl údaje na terminále.

"Je to málo," zasyčel. "Zvyšte ochranu."

"Zvyšuji na padesát procent. Hotovo," oznámil technik.

Vraunon bezmocně začal pěsti: "Pořád je to málo!"

"Třicet čtyři, třicet tři, tři..." ječel amplion.

"Musíme, musíme, musíme," breptal Vraunon.

Hanser cítil, jak mu z čela stéká pot. Marně se snažil potlačit nervozitu. Cítil, jak mu žaludek podivně ztuhl a stoupá vzhůru do krku. Zkusil ho spolknout. Nešlo to.

"Posílit ochranu o sto. Hansere, provedete protiúder!" řval Vraunon.

"Sonda proniká bariérou. Rychlost průniku..." oznamoval technik.

Zvlhlé ruce se Hanserovi smekaly po pákách. Uchopil je pevněji.

"Dvacet devět, dvacet osm..."

Na obrazovce terminálu se před Hanserem začal odvíjet sloupec hodnot.

"Pohotovost k aktivaci," ohlásil Vraunonovi a zeptal se: "Síla protiúderu?"

"Maximum! Spust to na maximum! Dělej!"

Hanserovi se zatmělo před očima. Maximum! To jsme přece ještě nikdy nezkoušeli! Překvapeně se otočil k Vraunonovi.

"Spust to, na co čekáš?" Vraunon se křečovitě držel hrany stolu.

"Dvacet jedna, dvacet..."

Hanser zaváhal. Vraunon se k němu vrhl a škul bl zajišťovací pákou dolů.

"Šestnáct, patnáct..." slyšel z dálky ječivý hlas.

"Sonda prorazila bariéru."

Stěnami Základny pronikl ostrý vrnivý zvuk a všechno se otřáslo.

"Tu máš!" Vraunon vyjel všechny páky na doraz. Na tváři se mu zračilo vítězství. Budovou otřásl další záchvěv. Vraunon opile vrávorál před pulty a mávajícíma rukama hledal nějakou oporu. Další otřesy už byly podstatně silnější a následovaly rychle za sebou.

Hanser měl dojem, že pod nimi vybuchla sopka. Ale ačkoliv byly otřesy tak silné, že se mu všechno rozmazávalo před očima, stačil si všimnout, že stěny drží a zůstávají naprosto neporušené. To je zvláštní, říkal si, nikde žádná puklina, žádná padající omítka, nic.

Poslední otřes byl nejsilnější.

Hanser upadl na kolena a přitom spatřil, jak se budova jakoby rozestavuje. Stěny se posouvaly, ubíhaly proti sobě, prolínaly sebou navzájem, strop někam zmizel, podlaha se ostře nakláněla, ale přesto ho nic nenutilo, aby po ní klouzal do hlubiny. Na okamžik ho ovanula intenzivní vůně mořského vzduchu, vše kolem něho se rozjíždělo, prostupovalo, měnilo barvy, lidé, na které se díval, se rozplývaly jako přízraky. Hanserovi se rozplynula půda pod nohama, ale přesto nepadal, ohlušovalo ho příšerné vibrující ječení, oslnil ho mohutný vířivý záblesk... a pak ztratil vědomí.

Ucítil čísi dotek. Nějaké ruce se ho snažily obrátit na záda, ale nebylo v nich dost síly. Hanserovi to bylo jedno. Byl příliš otupělý, nos i ústa měl plná dusivého jemného prachu, a jak křečovitě kašlal, prach se jen o to víc rozvířoval a škrábal ho v krku a na plicích. Tělo měl jako z olova.

Kdosi pomohl a Hanser se těžce převálil na záda. Prach teď sklouzl z úst do krku a vyvolal křečovitý zácvat kašle, až mu slzy z očí tekly proudem. Cítil, jak mu utírají tvář. Pak ho trochu nadzvedli. Pokusil se jim pomoci, ale zatím stěží trochu pohnul rukama. Podařilo se mu trochu nadzvednout víčka slepená prachem. Nad ním se skláněl Utannis a ještě někdo, ale pro vrstvu prachu, které mu pokrývala v silných nánosech a rozmazaných šmouhách obličej, ho nemohl poznat.

"Co... je?" vypravil ze sebe. Jazyk mu drhl o vyschlé patro jako smírek.

Utannis zavrtěl hlavou. Neodpověděl.

Hansera přemohl další záchvat kašle. Viděl, že vykašlává chuchvalce něčeho tmavého a leskl se, že je to krev.

"Dejte mi napít," zaprosil a při každé slabice s námahou odlepoval rty.

Naprázdko polkl a zjistil, že mu to působí téměř fyzickou bolest.

Utannis bezradně rozhodil rukama a zašeptal: "Nemáme nic."

Byl na tom stejně jako on, neměli si co vyčítat.

Hanser cítil, jak se mu pomalu vracejí síly. Zase začínal dostávat tělo pod kontrolu.

Ale proč? Nedokázal se rozpomenout. Skrčil nohy pod sebe a potácivě vstal. Tak se konečně dostal nad vrstvu zvířeného prachu a hned se mu dýchalo volněji.

"Něco se stalo a my vůbec nevíme co," pokrčil rameny Zafetti.

Hanser ho konečně poznal podle hlasu.

"Spustili jsme protiúder, chvíli to vypadalo že jo, ale pak nastal příšerný tanec a probral jsem se až tady. Vypadá to bledě."

"Ale kde to jsme? Myslíte, že to způsobil Wissner...?" ptal se Utannis.

Hanser se mlčky rozhlédl. Kolem nich byl jen prach. Šedá planina, zvlněná jen drobnými prachovými dunami, se táhla třemi směry do nekonečna. Pouze na jedné straně, a to na první pohled poměrně nedaleko, končila poušť hradbou nízkých rozbrázděných černých skalisek. Výhled do dálky jim zakrývala šedá mlha, která nebyla nic jiného než oblaka zvířeného jemného prachu. Táhla se patrně i nad nimi, protože neviděli hvězdy ani slunce.

Hansera napadlo, že si vlastně ani není jistý, jestli je den či noc. Vládlo zde neurčitě přítomí, které mu mnoho nenapovídalo.

"Divné místo," řekl nejistě Zafetti.

Přicházel k nim Vraunon s Cantlerem, Sprudem, Tellerem a Mac Innisovou. Také oni byli uválení od prachu a na obličejích měli tmavé rozmazané šmouhy a skvrny.

"Neviděli jste ostatní?" zeptal se Vraunon. Z jeho hlasu zmizela veškerá dřívější energie a sebejistota.

Utannis zavrtěl hlavou.

"Tamhle někdo leží," upozornil Cantler, který se pořád rozhlížel po okolí. Opravdu.

Asi třicet metrů směrem ke skaliskům spatřili ležící postavu, napolo zavátou nánosem prachu. Hanser nejasně rozeznal Hanser světlehnědou barvu obleku. Řekl do Vraunonovi.

"To by mohl být Laringwell. Sprude, podívejte se tam," obrátil se k muži po levici.

Sprude přikývl a vykročil.

Dívali se za ním, jak se brodí prachem směrem k nehybné postavě.

"Co je s ním. Vidíte?" vyhrkl Teller, když Sprude ušel asi dvacet metrů.

Viděli, jak se naklání, klopýtá, už nekrácel vzpřímeně, ale podivně se nahnul. Pak uslyšeli výkřik a spatřili, jak Sprude zatápal před sebou rukama, jako by se chtěl něčeho zachytit a pomalu klesl na kolena. Hanser a Utannis se k němu rozběhli, ale již po několika metrech, pocítili zvláštní tíhu a ochablost a špatně se jim dýchalo.

Sprude se náhle otočil a oni stanuli jako přikovaní. Hlava, která se na ně dívala, byla vyzáblou hlavou starce se zapadlými očima a obličejem pokrytým hlubokými vráskami.

Mac Innisová si přitiskla ruce k očím a začala hystericky ječet.

"Bože," zašeptal Hanser.

"Ty taky... Hansere!" uslyšel chraplavý Utannisův hlas.

Podívali se na sebe navzájem. Utannis, kterému by nikdy nehádal přes třicet, vypadal jako zralý padesátník. Hanser si domyslel, že s ním to nebude lepší. Stáli jako sochy a báli se pohnout. Stařec Sprude ani ne deset kroků před nimi se zoufale pokoušel povstat. Konečně se zvedl a vrávoral drobnými krůčky zpátky. S každým přibývajícím metrem se jeho chůze stávala jistější a Hanser s Utannisem, kteří mu teď neustále hleděli do obličeje, viděli, jak jeho tvář opět mládne. Když došel k nim, vypadal už na tolik jako oni.

"Možná, že to je Laringwell. Ale zbyly z něho kosti. Napůl rozpadlé kosti," šeptal Sprude a ohmatával si svaly a obličej.

"Měli bychom se vrátit, myslím," řekl Utannis.

Když to řekli Vraunonovi, zachmuřil se ještě víc a sevřel rty, zato Teller rázem ožil.

"To je úžasné, to je úžasné," opakoval s vytřeštěnými očima a nedočkavě přešlapoval, jako kdyby se potřeboval vymočit.

"Co kdybychom zkusili zajít na druhou stranu," navrhl Hanser a aniž počkal na Vraunonovu odpověď, kývl na Utannise a vykročili do pouště kolmým směrem od skalisek. Asi již po deseti metrech se jeho domněnka potvrdila. Tím směrem se vraceli do mládí.

"Jestli na nás tuhle budou ušil Wisser, tak je génius," podotkl Utannis pochybovačně.

"Ale není to prima? Zrovna teď mi nemůže být víc než osmnáct," zasmál se Hanser a zlákan znovu nabytou svěžestí a silou udělal hvězdu a hned vzápětí přešel do přemetu.

Obojí provedl s lehkostí, která ho udivila. Pak si všiml, jak na nich plandají šaty, a zasmál se. Byly jim opravdu poněkud velké.

Za sebou zaslechli výkřik.

"Tamhle jsou lidé!" vyrazil ze sebe nevěřičně Utannis a ukázal na hlouček postav.

Vzápětí však strhl Hansera k zemi.

"Pozor!"

Kolem nich vytryskly gejzíry prachu. Hanser uviděl Spruda, jak rozhodil ruce a svalil se na záda, po něm klesl Zafetti. Ostatní se rozprchli.

"To je Wisser!" vykřikl Utannis.

Hanser vytáhl revolver a zahlédl i v Utannisově dlani zbraň. Věděl, že jeho revolver se zbrani ze 79. století nemůže rovnat, ale bylo obvyklé, že každý nosí zbraň své doby.

"Nechte toho! Nestřílejte!" křičel Vraunon na útočníky. Ležel v prachu a mával rukama.

Palba však neustala. Cantler ležel vpravo od něho a pistole v jeho ruce rytmicky poskakovala. Dva z útočníků se svalili do prachu. Jediný, kdo se boje neúčastnil, byl Teller. Seděl uprostřed palby a bez přestání se smál na celé kolo.

Dokud se nepřidal Hanser, probíhala přestřelka zcela nehlučně. Dvěma hromovými ranami ze své pětačtyřicítky zastřelil malého muže, který se k nim rozběhl a v běhu střílel ze dvou zbraní zároveň. Utannis pořád ještě nestřílel. Hanser po něm šlehl pohledem.

Utannis mu připadal jako v šoku. Neprobral se ani, když Vraunon vykřikl a znehybněl.

Hanser si byl jist, že Vraunon vůbec nepoužil zbraň, celou tu dobu se jen marně snažil zarazit to pitomé zabíjení.

Útočníci se rozptýlili. Obešli ležícího Cantlera a zahájili na něho palbu z boku.

Patrně okamžitě poznal, že se neubrání, zmateně vyskočil a rozběhl se do pouště. Za několik vteřin to byl již jen asi čtyřletý chlapec, oběma rukama sveřepě svírající velkou pistoli, kterou stěží uzvedl. Hlasitě plakal. Střílet už nemohl. Soustředěná palba ho zahálila oblakem zvířeného prachu. Naposledy vyjekl, pustil zbraň a padl na obličej.

Pak přenesli palbu na ně. Utannis bolestně vykřikl a překulil se do strany. Hanser zaklel a vyprázdnil bez úspěchu celý bubínek do nejasné se rýsujících šedých postav.

Plazil se k Utannisovi, ale ten mu pokynul, aby se vzdálil. Snažil se usmát a vrtěl hlavou. Hanser si domyslel, že není vážně zraněn. Utannisova zbraň rozhodla o výsledku.

Vypustila dlouhou dávku střel, které si samy nacházely cíl a explodovaly uvnitř těl.

Hanser se odvrátil. Ten pohled na něho byl trochu moc.

Uprostřed krvavých jatek seděl Teller a smál se jako idiot, až se zalykal. Hanser k němu došel a dal mu z každé strany facku. Teller škytl, přestal se smát a vyčítavě mu pohlédl do očí.

Za několik hodin na něho dolehla žízeň. Utannis to nesl hůř než Hanser. Byl zvyklý na komfort a dostatek všeho. Určitě dodneška nevěděl, že něco jako žízeň vůbec existuje, blesklo Hanserovi hlavou. Teller celou dobu strnule seděl na místě, kde ho Hanser udeřil, a zíral prázdným pohledem do pouště. Nemluvili. Neviděli žádné východisko.

Jediné, co mohlo Hansera utěšit, bylo, že se Wisser do toho srabu svezl s nimi. Ale věděl, že mu to žízeň nezažene.

"Všechno vím," zašeptal náhle Teller.

Upřel na ně pohled, který už nebyl tak šílený. Jenom trochu, pomyslel si Hanser.

"Všechno jsem pochopil," chlubil se Teller. "Čas není mrtvý. Žije jako my všichni."

"Tak dlouho?" Hanser se ušklíbl a přemýšlel, jestli by mu neměl ještě jednu vrazit.

Pak mávl rukou. Nestálo to za tu námahu.

"Současný náš i Wisserův úder byl tak silný, že narušil podstatu času. A On na to reagoval. Jako pes, kterého kousne blecha, se podrbe, nebo když ho polejeme vodou, tak se otřepe, aby se jí zbavil. Čas se zachoval úplně stejně."

"Pitomost," zavrčel Hanser, ale přinutil se o tom přemýšlet. Ale i to mu připadalo jako zbytečná námaha.

"Kde tedy jsme?" zeptal se vševěda Tellera opovržlivým tónem.

"Čas se nás zbavil jako něčeho co ho podráždilo. Podle mé teorie nás setřásl..." pak se rozesmál a smál se zase tím šíleným způsobem a ne a ne přestat.

Hanser vstal a zamířil k němu. Teller ho však zahlédl a rozběhl se pryč. Jeho smích se daleko rozléhal a chvílemi přecházel v klokotavé bublání. V přestávkách mezi novými záchvaty Teller něco vykřikoval. Hanser zaslechl něco jako "... a v prach se obrátíš!" a fanatická volání "Prach věčnosti v poušti času! Prach historie, tisíců historií!"

Hanser se na něj díval a viděl, jak se zmenšuje, až se ze šatů vybatolilo dítě a s hlasitým žvatláním běželo dál, spustilo se na kolena a lezlo pořád pryč směrem od skal. Přestal si ho všimát, ale něco z jeho slov mu utkvělo v paměti: zamyslel se a nabral do dlaně trochu prachu. Nechal ho prokluzovat mezi prsty. Byl jemný jako pudr. K zemi padal pomalu a slabý vítr ho odnášel stranou v podobě šedé mlhy. Nakonec mu na dlani zůstala jen hrubší zrnka. Byla všechna přibližně stejně velká a měla barvu od světle šedivé přes bílou do lehce nažloutlé. Oprášil si ruce a napadlo ho, že by se mohl podívat na Utannisovo zranění.

Než však udělal krok, pocítil, že se něco změnilo. Pohlédl vzhůru a spatřil to.

Šedý závoj zmizel, obloha byla nyní jasná a průzračně se chvěla. Mlha se ztratila i nad pouští. Hanser překvapeně vykřikl. V dálce spatřil večerní město. Ladné vysoké budovy štíhlých tvarů se zvedaly vysoko k obloze a dotýkaly se jí svými vrcholky osazenými ohňostroji světla. Viděl šachovnice rozsvícených oken a spíše tušil než mohl rozeznat stíny postav, pohybující se za záclonami a závěsy. Mezi tím vším se v různých výškách pohybovala tmavá tělesa a rozsévala kolem sebe kuzele světla. Hanser si uvědomil, že město nemůže být daleko, když tohle všechno vidí. Pak však spatřil, že vyrůstá nad pouští, která pod ním ubíhala do nekonečné dálky. Je to přelud? Ne, bylo to příliš skutečné. A pak si všiml, že

se město pohybuje. Zvolna plynulo nad pouští vlevo a za ním se objevilo další! V různých výškách a všechno se pohybovalo nahoru nebo dolů a do stran.

Zatajil dech a pozoroval, jak se míjejí, dotýkají, postupují skrze sebe jako fantastické přízraky. Neznal je, nepatřila do jeho doby ani do známé historie. Ale žila. A život byl úplně všude. Poušť jím byla obklopena ze všech stran. Když pootočil hlavu, viděl zase jiné světy, obklopené aureolou barevné duhy bytí. A nad sebou také. Celá obloha, byla-li to obloha, zářila životem. Milióny světů, které se prolínaly, proplouly úžasnou rychlostí mezi spirálami galaxií a zářivými disky supergalaxií. Stříbrné tečky, obsypané životem, putující od počátku k počátku, defilovaly chaosem vesmíru a času...

Mezi Hanserem a nejbližším zářícím světem kopal v prachu nožkami kojeneček Teller a křičel hladem. Byl zdánlivě blízko a přece nekonečně daleko.

Cítil se nepatrným, nesrovnatelně menším než nejmenší zrnko prachu z pouště času, na které se ocitli. Jeho vyprahlé rty se bez jeho vůle pohybovaly, vycházelo z nich nesrozumitelné mumlání, snad to byla modlitba k času, který byl teď jejich jediným pánem, snad nevyslyšitelné prosby...

Stál pod klenbou času s pocitem odsouzení a zíral vzhůru a kolem sebe na říši všemocného soudce, kterému se on, nicotný člověk, s hrstkou sobě podobných odváží ukázat, co udělal špatně, a soudit ho. Teď už věděl, jak beznadějně malicherné bylo jejich snažení. Opustili místo, které jim bylo určeno, a ocitli se nyní mimo veškeré Hranice času. Náhle zatoužil po Simoně a v duchu sliboval, že už by ji nikdy neopustil. Bylo pozdě.

Stěží si stačil zakrýt oči před oslňujícím vírem, který k nim vyšlehl od pásu rozeklaných skalisek a přehnal se jako tornádo před pouští. Hanser otevřel ústa k výkřiku, ale jeho tělo i vědomí se rozplynulo v čase dřív...

Svěží vánek mu čechral vlasy a snažil se ho přesvědčit, že ještě nenastal úplný konec.

Ve spáncích mu tepal život a hlava ho nesnesitelně bolela. Hanser otevřel oči, opatrně zakroutil hlavou a pak se pro jistotu ohmatal, aby se ujistil, že je celý. Pod sebou cítil hebkou trávu, do tváře mu vánek dýchl vůni květín, lesa a jara. Nad sebou viděl jasně modrou oblohu bez mráčku. Pomalu se posadil. Prudké slunce rychle vyhánělo z jeho těla poslední záchvěvy zimní strnulosti. Nedaleko ležela nehybná těla. Vraunon, Zafetti, Mac Innisová, chlapeček Cantler. Uslyšel hladový pláč kojence Tellera. Opodál leželi ti druzí. Pohled na krev Hansera rozčílil. Otočil se vlevo. Utannis se zrovna těžce nadzvedával na loktech a tvář se mu zkřivila bolestí. Hanser k němu popolezl po čtyřech, jakoby si náhle nebyl jistý, jestli ještě umí chodit.

"Kde to jsme?" zeptal se a opatrně se dotýkal zraněné nohy.

"Nevím," pokrčil rameny Hanser. "Ten druhý otřes nás mohl šoupnout kamkoliv do..." nechal ústa otevřená.

Chvilí se nechápavě díval na louku u lesa, pak si promnul oči a znovu se tam nevěříčně podíval. Nezmizelo to.

"Vidíš to co já?" zeptal se Utannise.

"Jo." Utannis polkl.

Ti lidé na louce byli i na dálku zřejmě stejně překvapeni jako oni dva. Byl jich asi tucet. Přestali si hrát s velkým chlupatým míčem a pomalu vykročili k nim.

"To se mi zdá," zašeptal Hanser. I na dálku dobře rozeznával podrobnosti. Postavy byly zahaleny jen krátkou sukénkou u pasu. Všechny měly dlouhé volně rozpuštěné vlasy a Hanser hltal očima obnažené prsy, které se při chůzi malebně pohupovaly.

Naprostá idyla. Byl tohle snad Ráj? Nevěřili vlastním očím. Jedna z dívek na ně váhavě zamávala a Hanser jí ihned nadšeně odpověděl.

Nad lesem se nehlučně vyhoupllo velké světlé těleso, rychle překonalo vzdálenost necelého kilometru a snášelo se sotva pár metrů od nich. Hanserovi nejvíce ze všeho připomínalo utržený kolotoč s obrovskou línou vrtulí místo střechy. Jeho základna se zvolna otáčela a na širokém ochozu se tísnilo množství žen přímo božských linií. Nespatřil mezi nimi ani jediného muže, ale nepostrádal ho.

Od prvního okamžiku si byl jist, že podobný stroj v životě nespátřil a letmý pohled na Utannise ho ubezpečil, že je stejně překvapen jako on.

Sotva se "kolotoč" dotkl země, zábradlí ochozu sjelo dolů, zmizelo někde v základně stroje a několik krasavic seskočilo do trávy.

Neměly na sobě vůbec nic. Hanser je hltal očima a v otevřených ústech měl sucho. Promluvily na ně řečí, která připomínala impressionistickou míchaninu angličtiny, němčiny a arabštiny.

Kolébání dokonalých ňader dodávalo jejich řeči zvláštní vzrušující přízvuk. V tom za sebou uslyšel zoufalý Utannisův výkřik. Otočil se k němu. Měl oči vytřeštěné, ale ne obdivem, nýbrž hrůzou.

Teprve teď pohlédl Hanser do tváří žen, které na ně přívětivě mluvily a něco jim naznačovaly posunky.

Zapotácel se.

Byly to mužské tváře. Viděl úzké knírky nad horním rtem. Ale i ty bez knírku měl ještě jiné, typicky mužské rysy, stačilo sklouznout pohledem trochu níž. Nemohl už o ničem pochybovat. Cítil jak se mu zrychluje dech a opouštějí ho síly. Ustoupil o několik kroků a vztáhl před sebe ruce, jakoby se snažil nahmatat mezi sebou a hermafrodity neprostupnou zeď, která by tam měla být.

Nebyla tam.

Vzpomněl si lítostivě na Simonu, Tizianu, Noru a na všechny ostatní ženy, které poznal.

Přejel pohledem nehybné, mrtvé tělo Mac Innisové a zatmělo se mu před očima.

Pak se široce rozkročil a zakřičel tak, jak doufal, že je třeba, aby ho slyšeli všude, ve všech historiích a časových proudech, i v tom jeho bývalém:

"Pomóc!"

Ilustroval Karel Zeman